

След разходката всички бяхме огладнели и затова не чакахме повече от една покана от страна на Елма. Богатата трапеза беше отрупана с лакомства от естествени продукти: плодови и зеленчукови салати, свежи сокове, ястия по рецепти на Елма, за които тя каза, че не са познати и в двете съседни измерения. Във Варна нямаше доста от зеленчуците, които тя отглеждаше в градината си, а в Хронда не познаваха ястия като гювеч, таратор, сарми и доста други. Елма обаче прилагаше свои версии на рецептите за тези ястия и се беше получил изключителен ефект – познатите ми ястия бяха придобили много по-добър вкус, отколкото ако бяха изпълнени по оригиналната им рецепта. Разбира се, за готвене Елма не беше изразходвала толкова време, колкото би се използвало с класическите кухненски уреди. Нейната готварска печка, ако можем да я наречем така, беше „умен“ уред, който приготвяше ястията със завидна скорост. Елма беше приготвила и сготвила ястията за около двайсет минути.

- Ако искате, мога да купя и изкуствен сок – предложи Елма.

- Не, благодаря – каза Леа. - Ако някой друг иска... Но, не се разкарвай, къде ще ходиш сега...

- О, няма да се разхождам – засмя се Елма. - Купувам го чрез таблета на стената, ей там.

- Аха! - сетих се аз. - Телепортация.

- Да – кимна Елма. - Плащам каквото искам и то ми се телепортира на координатите по подразбиране. Мога да ги променям и да поръчвам например подарък за някой близък и той да му се появи на масата пред него.

- Няма ли опасност да попадне на пълна маса и да събори и изпочупи съдовете – попитах аз.

- Няма – поклати глава Елма. - Преди нещо да бъде изпратено, се изследва мястото и се открива най-подходящото място в дадено помещение.

- Доста напреднала технология – направих извод аз.

- За съжаление, тази технология не е наша – каза Елма. - Доставиха ни я влечугите от планетата на Додранс. Нямам представа обаче какво им е предложил Съветът, защото такива технологии не се дават даром.

- Добре, ако влечугите са ви доставили толкова висока технология, защо биха отвлекли госпожа Хронхра? - учудих се аз.

- Ако е отвличена, няма да е от тях – предположи Елма. - Но има и друга вероятност. Например, не е спазила някоя уговорка, не се е издължила за сделката или нещо подобно. Според мен обаче, тази вероятност е минимална. Дядото на Додранс е един от най-влиятелните велможи и едва ли би допуснал такива действия.

- А ако някой действа зад гърба му? - попитах аз.

- Според мен и това е малко вероятно – заяви Елма.

- Е, доколкото разбрах, такова е предположението на Нора. Той, разбира се, разполага с много повече информация от мен. Въпреки това, логиката ми подсказва, че не влечугите са я отвлекли.

- А кой? - погледнах я въпросително аз.

- Може Винко Станс да се е замесил в нещо – направи още едно предположение Елма. - Няма да се учудя, ако именно той е причината.

- Май не го харесваш? - засмях се аз.

- Не бих казала, че го харесвам или не – каза Елма.

- Безразличен ми е. Виждала съм го няколко пъти, когато е идвал на гости на госпожа Хронхра.

- Как си го виждала? - учудих се аз. - Хронда не е малък град.

- Да – кимна Елма, - но островът не е голям.

- Госпожа Хронхра живее на този остров? - изненадах се аз.

- Защо не? - Елма ме погледна така, сякаш това е най-естественото нещо. - Госпожа Хронхра живее през няколко къщи оттук, близо до крайбрежната алея. Веднъж от учтивост ме запозна с Винко Станс. След това, когато идваше и ме срещнеше на улицата, той винаги ме поздравяваше и заговорваше. Той не знае български, но говори хърватски и горе-долу се разбираме.

- Хърватски? - изненадах се аз.

- Да – потвърди Елма. - Защо се чудиш?

- Един извънземен да говори хърватски? - не можех да разбера.

- Ами как има такива, дето говорят български? - засмя се Елма.

- Жителите на Хронда, доколкото разбирам, не са извънземни – казах аз, - а са от друго измерение.

- Това е почти едно и също – отвърна Елма. - На друг нямаше да му направи впечатление, че синът на госпожа Хронхра говори хърватски. Ти си преводач и затова.

- Е, не просто, защото съм преводач – не се съгласих аз, - а защото съм преводач на хърватски.

- Така ли? - изненада се Елма. - За съжаление, Винко Станс не е тук, за да си поговорите.

- Някой друг път – магнах с ръка аз. - Но защо госпожа Хронхра не го е научила на български?

- Защото от малък Винко Станс е при дядо си – обясни Елма.

- Нали дядо му е влечуго? – учудих се аз.

- Да, но живеел на някаква планета, където имало такива преселници – каза Елма.

- Преселници? - извиках смаян аз. - За пръв път чувам, че има земни жители преселници на други планети!

- Доколкото разбрах от обясненията на Винко Станс, те са минали през пространствен портал преди хиляда години. Той каза „пред тисучими лиети“.

- Да – потвърдих аз. - Преди хиляда години. Но явно говори на архаичен хърватски или кайкавски, щом е казал така.

- Сигурно – съгласи се Елма, - след като са се преселили преди хиляда години.

Докато разговарях с Елма, Леа разпитваше Тона и Хронна за работата им в бара. След това тя ми разказа какво беше научила:

Според Тона и Хронна, на ден в бара се хранят между хиляда и хиляда и петстотин души. Това означава, че обслужват по 110-170 души на час или 2-3 души на минута, според нашите мерки за време. Тъй като имаше сноване между масите и бара, времето за обслужване на клиентите намаляваше сигурно на половина. Това на практика беше много натоварващо, защото продължаваше девет часа на ден с една-две малки почивки от по няколко минути, девет последователни дена. И така, година след година, без отпуски, за да не изгубят клиентелата. На пръв поглед основната тежест се пада на Хронна, но Тона постоянно снове между бара и миялните машини, освен това постоянно поръчва от магазина нови хранителни бисквити и изкуствени сокове. Той работел с няколко големи магазина, които доставяли различни марки хранителни бисквити и напитки. През периодите, когато

клиентите надхвърлят хиляда и петстотин на ден, магазините му правят търговска отстъпка от доставната цена и той успява да реализира 20-30 процента по-голяма печалба от по-слабите периоди. По-голямата част от печалбата Тона инвестирал в рекламата. Най-голямата му печалба достигала 100% от обичайната. Но тези периоди ставали все по-малко, защото доста служители на Съвета започнали да се хранят по работните си места, въпреки официалната забрана за това. В канцелариите дори имало множество камери за наблюдение. Как се крият от тях Тона и Хронна просто не знаели, но предполагат, че в тоалетните имало начин да се избегне наблюдението. Служителите на Съвета прибъгвали все по-често до такива трикове, защото заплатите им намалели по различни причини. Една от основните причини била, че имали все по-малко работа, защото всички административни услуги можело да се извършат през мрежата Алахран автоматично, без участие на чиновник. Имало и друга тенденция. Започнал да действа друг бар наблизо, който имал голям персонал и не се налагало да се чака. Тона се съмнявал, че е собственост на подставено лице на госпожа Хронхра или Додранс. В този бар цените обаче били двойно по-високи и това ги спасявало от загуба на повече клиента. Леа ги попитала какво щели да правят, ако останат без работата си в бара? Но и Тона, и Хронна били категорични – нямало да се оставят на госпожа Хронхра. Затова влагали толкова средства в реклама. Трябвало да издържат в най-лошия случай още седем-осем години, когато децата им ставали пълнолетни и имали право да работят. Тогава с тяхна помощ щели да устоят още доста време. Леа попитала Тона защо не си намери някъде работа като космически летец. Той ѝ отговорил, че госпожа

Хронхра правела всичко възможно да попречи на това. Разбира се, синът на госпожа Хронхра няколко пъти му предлагал работа на далечна планета в другото измерение, но Тона не бил склонен, защото не знаел как ще се отрази това на семейството му. Леа се учудила как може синът на госпожа Хронхра да му предлага работа, щом майка му постоянно пречела. Тона казал, че Винко Станс бил напълно независим от майка си и изобщо не я слушал какво му приказва. Хронна пък казала, че нямала нищо напротив Тона да си намери някъде работа като космически летец, стига да не отсъства дълго време. Съгласна била дори да го последва и да бъде винаги с него. Разбира се, добре би било и децата да са с тях, но не се знаело какви са условията. Това бил съвсем друг и непознат за тях свят, в който се говорели напълно чужди езици. Културата на хората и влечугите там им била също непозната, както и начинът им на мислене, разбиранията им за света, технологиите и научните им познания. Освен това, там имало хора, които постоянно пътували във времето, а Винко Станс бил от тях и имало вероятност да води Тона със себе си в друго време, което за жителите на Хронда не било приемливо. Леа се поинтересувала защо и разбрала, че традициите на жителите на Хронда повелявали да не се пътува във времето, понеже това можело да нанесе непоправими щети и да доведе дори до катастрофални последици. Според Тона, в древността и жителите на Хронда използвали умения да пътуват във времето, но след редица инциденти, довели до невъзвратими промени, в Хронда била наложена абсолютна забрана за пътуване във времето. В централния музей на Хронда дори била изложена една полуразрушена машина на времето, с която успял да се върне последният

пътешественик от Хронда, но с толкова увреждания, че не могли да го спасят. Преди да умре той бил завещал на жителите на Хронда да не допускат никога пътешествия във времето. Тона предполагал дори, че именно тези древни пътешествия във времето направили толкова различни измеренията, в които се намират Хронда и Варна. На тази мисъл го навели някои слухове, които подочул, докато работел като космически пилот. Макар и не директно, тяхното звено било свързано с едно звено, което имало за задача да проучва други измерения, различни от това на нашата Варна. До Тона тези слухове достигнали от устата на командира на неговото звено, който бил ги научил от командира на другото звено. Смисълът им бил, че всички останали измерения приличали на това на Варна или малко се различавали от него по нивото на развитие в научно, техническо и културно отношение. Тона наричал наученото „слухове“, защото нямал потвърждение от друг независим източник. Леа, докато разговаряла с Тона и Хронна, забелязала колко добре техните деца, макар и толкова малки, владеели и двата езика и научната терминология. Разбира се, малката Елма и Тонео си помагали взаимно за някои думи, изрази и понятия и винаги успявали да намерят най-точното съответствие. А езиците в Хронда и Варна бяха много различни не само лексикално и граматически, а и поради големите културни различия. Леа попитала децата как успяват да преведат толкова сложни неща, а те казали, че постоянно четели на двата езика книги с близки тематики и така можели да разберат по какъв начин дадено понятие се изразява и в единия, и в другия език. Това накарало Леа да постави въпрос на Тона и Хронна защо децата им не се насочат към някаква научна или друга интелектуална дейност, вместо

да ги ангажират с бара, при което Тона и Хронна само се спогледали и не казали нищо. Леа повече не настоявала за отговор. Явно този въпрос бил изключително деликатен.

Така неусетно стана късен следобед и дойде време да си тръгваме.